

In de gevoegde zaken 22 en 23-60:

Raymond Elz,

ambtenaar bij de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,
wonende te Differdange (Luxemburg), rue de Soleuvre 169,

Verzoeker

ten deze domicilie kiezende ten kantore van mr. G. Margue,
advocaat te Luxemburg,

bijgestaan door mr. P. Chareyre, advocaat bij de Conseil d'Etat
en bij de Cour de Cassation van Frankrijk,

tegen

Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,

Verweerster

ten deze domicilie kiezende te haren kantore, Place de Metz 2,
Luxemburg,

vertegenwoordigd door R. Baeyens, juridisch adviseur bij de
Hoge Autoriteit, als gemachtigde,

betreffende onderscheidenlijk:

- a) een beroep tot nietigverklaring van een stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit, bestaande in het niet beantwoorden van een brief van verzoeker betreffende zijn administratieve positie;
- b) een beroep strekkende tot veroordeling van de Hoge Autoriteit tot betaling aan verzoeker van een aanvullende toelage behorende bij een functie ad interim;

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE, TWEEDE KAMER

samengesteld als volgt:

Ch. L. Hammes, *President*,

J. Rueff (*Rechter-Rapporteur*) en R. Rossi, *Rechters*,

Advocaat-Generaal: K. Roemer,

Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

A R R E S T**TEN AANZIEN VAN DE FEITEN****I – Overzicht van de feiten**

Overwegende dat de feiten van het geding als volgt kunnen worden samengevat:

Verzoeker is op 9 april 1954 voorlopig voor drie maanden in dienst genomen als „boekhouder-deskundige” bij de Hoge Autoriteit; deze aanstelling is later tweemaal verlengd.

Bij de inwerkingtreding van het Personeelsstatuut van de Gemeenschap is door de Voorzitter van de Hoge Autoriteit bij brief van 9 juli 1956 aan verzoeker aangeboden te worden aangesteld als ambtenaar in vaste dienst in de zin van het Statuut, zulks met ingang van 1 juli 1956 en wel in rang 9, bezoldigingstrap 3, van categorie B.

Verzoeker heeft bij brief van 2 augustus 1956 aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit medegedeeld, dat de indeling in rang 9 niet correspondeerde met de functie waarvoor hij was aangenomen en gevraagd om herindeling na herziening van zijn positie. Desondanks heeft hij op 25 september 1956, onder herhaling van zijn bezwaren, het aanbod van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit aangenomen. Bovendien heeft hij op 5 oktober 1956 een verklaring ondertekend, waarbij hij het aanbod vervat in de brief van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 9 juli 1956 accepteerde; daarbij haalde hij echter de woorden „zonder voorbehoud” door.

Bij brief van 5 mei 1959 aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit heeft verzoeker zijn verzoek tot indeling in een hogere rang herhaald. Daarop geen antwoord ontvangende, heeft verzoeker op 15 juli 1959 een beroep aanhangig gemaakt bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

Bij arrest van 4 april 1960 verklaarde het Hof (Tweede Kamer) het beroep niet-ontvankelijk als zijnde tardief ingesteld.

In een mededeling aan het personeel van 15 juni 1960 werd bekendgemaakt dat er een vacature bestond voor de post van hoofdambtenaar bij de Directie Heffing, Begroting en Interne Controle van het Directoraat-Generaal Administratie en Financiën, waarvan de loopbaan de rangen 7 en 6 van categorie B omvatte; de candidaten die krachtens artikel 28, lid 2, van het Personeelsstatuut in aanmerking kwamen om door middel van overplaatsing of bevordering op deze post te worden benoemd, dat wil zeggen degenen die in rang 7 of 6 of in rang 8 — dit laatste sedert 1 juli 1958 — waren ingedeeld, konden tot 23 juni hun sollicitatie indienen.

Verzoeker was niet in staat te solliciteren, daar hij was ingedeeld in rang 9.

In een mededeling aan het personeel van 19 juli 1960 werden de nieuwe organigrammen gepubliceerd, die op 1 juli in werking waren getreden. Indien in een bepaalde loopbaan een vacature bestond, werden de ambtenaren, die in een van de rangen van die loopbaan of in de rang welke onmiddellijk volgde op de laagste rang waren ingedeeld, verzocht krachtens artikel 28 van het Personeelsstatuut voor 10 augustus 1960 hun sollicitatie in te dienen bij de Directie Personeel met het oog op de vervulling van een dergelijke vacature door middel van overplaatsing of bevordering.

Op 2 augustus 1960 deelde de Directeur-Generaal Administratie en Financiën verzoeker mede, dat zijn naam voorkwam op de bevorderingsschaal voor een bevordering van rang 9 tot rang 8 met ingang van 1 januari 1961.

Op 9 augustus 1960 schreef verzoeker de volgende aangetekende brief aan de Directeur-Generaal Administratie en Financiën:

„Betreft: Publikatie van het nieuwe organigram en mededeling aan het personeel van 19 juli 1960 (Doc. no. 4734/60 f).

Bij dezen moge ik solliciteren naar de vacature nr. 215 van hoofdbeampte bij de Comptabiliteit, waarvan de loopbaan de rangen 7 en 6 van categorie B omvat, welke functie ik sedert enige jaren ad interim heb vervuld. Tot dusver mocht ik de in artikel 26 van het Statuut bedoelde aanvullende vergoeding niet ontvangen. Volgens dit artikel kan het verrichten van werkzaamheden ad interim ten hoogste gedurende een jaar geschieden.

Dat de post van hoofdbeampte vacant was, was reeds bekend uit de mededeling aan het personeel nr. 3 van 15 juni 1960, die een overzicht bevat van de te vervullen werkzaamheden, waarmede de werkzaamheden die ik reeds verscheidene jaren verricht geheel en al overeenkomen. Ik heb hieruit afgeleid dat ik in dit geval recht heb op de aanvullende vergoeding voor het afgelopen tijdvak.

Het was mij niet mogelijk naar deze betrekking te solliciteren daar ik, om overeenkomstig artikel 28, lid 2 sub 1 in aanmerking te kunnen komen, tenminste sedert 1 juni 1958 in rang 8 had moeten zijn ingedeeld. Uit het oogpunt van artikel 28 van het Statuut, handelend over de „bezetting der posten”, is mijn administratieve positie onregelmatig omdat de administratie tot dusver heeft nagelaten de jaarlijkse beoordeling op te maken, waarop iedere ambtenaar krachtens artikel 37 van het Statuut recht heeft. Artikel 3 van bijlage IV bij het Statuut bepaalt uitdrukkelijk dat bij de bevordering van ambtenaren, die daarvoor in aanmerking komen, rekening moet worden gehouden met hun respectieve verdiensten, alsook met hun jaarlijkse beoordelingen.

Dit achterwege laten van de jaarlijkse beoordeling bedoeld in artikel 37 van het Statuut betekent een nadeel voor de ambtenaren die sedert 1 juli 1956 in dienst zijn van de Hoge Autoriteit en die in juli 1958 voor een bevordering in aanmerking hadden kunnen komen, waardoor zij overeenkomstig artikel 28 van het Statuut door middel van een nieuwe bevordering in de vacature nr. 215 hadden kunnen worden benoemd.

Het spijt mij Uw aandacht te moeten vestigen op deze onregelmatigheden waardoor mijn loopbaan wordt geschaad; ik ben er van overtuigd dat Uw gevoel voor billijkheid U zonder moeite de gegrondheid hiervan zal doen inzien.”

Nadat deze brief onbeantwoord was gebleven, diende verzoeker op 8 november 1960 de onderhavige beroepen in.

Op 14 november 1960 werd in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* aankondiging gedaan van het vergelijkend onderzoek no. HA/141/B met het oog op de aanstelling van een hoofdbeampte bij de Dienst Algemene Comptabiliteit van de Directie Heffing, Begroting en Interne Controle van het Directoraat-Generaal Administratie en Financiën.

De sollicitatieformulieren dienden uiterlijk op 14 december 1960 bij de Hoge Autoriteit binnen te komen (terwijl de termijn voor de indiening van bewijsstukken met betrekking tot de vereiste of gewenste getuigschriften of diploma's was bepaald op 3 januari 1961).

Bij brief van 28 november 1960 verzocht requestant de Voorzitter van de Hoge Autoriteit dit vergelijkend onderzoek uit te stellen, totdat het Hof van Justitie uitspraak zou hebben gedaan in de door hem aanhangig gemaakte beroepen „waarvan de uitslag van invloed kan zijn op de wijze waarop in de vacature zal worden voorzien”.

Bij brief van 8 december 1960 weigerde de Voorzitter van de Hoge Autoriteit op dit verzoek in te gaan en deelde hij verzoeker mede dat zijn positie, in het bijzonder zijn administratieve indeling, hem niet belette zich kandidaat te stellen.

Verzoeker heeft op deze brief niet geantwoord.

Sedert 1 januari 1961 geniet verzoeker een inkomen dat overeenkomt met rang 8.

II – Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert

a) in de *zaak 22-60*, tot nietigverklaring van de stilzwijgende weigering bestaande in het niet beantwoorden door de Directeur-Generaal Administratie en Financiën van de Hoge Autoriteit van de brief van verzoeker van 9 augustus 1960, waarin hij verlangde dat zijn persoonsdossier zou worden aangevuld met de jaarlijkse beoordeling, voorgeschreven in artikel 37 van het Personeelsstatuut,

en dat de rechten en prerogatieven welke overeenkomstig artikel 26 van het Statuut behoren bij een functie ad interim aan hem zouden worden toegekend;

b) in de *zaak 23-60*, tot veroordeling van de Hoge Autoriteit tot betaling van de aanvullende toelage behorende bij het verschil in bezoldiging tussen rang 7 en rang 9 over het gehele tijdvak gedurende hetwelk hij ad interim de functie heeft vervuld van hoofd-beambte toegevoegd aan het hoofd van de Dienst Algemene Comptabiliteit van het Directoraat-Generaal Administratie en Financiën, alsmede van de interessen over de niet vereffende hoofdsom;

c) in beide zaken, tot veroordeling van de Hoge Autoriteit in de proceskosten;

Overwegende dat *verweerster* concludeert tot niet-ontvankelijkverklaring, subsidiair verwerping van beide beroepen, met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de proceskosten.

III – Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A – ZAAK 22-60

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Verzoeker stelt dat hij alleen dan in zijn loopbaan kan opklimmen indien de aard van zijn functie komt vast te staan, alsmede indien er een behoorlijk dossier bestaat met een door zijn meerderen in rang opgemaakte jaarlijkse beoordeling; hij heeft dus belang bij een vordering in rechte.

Voorts voert *verzoeker* aan, dat de Hoge Autoriteit, door zijn aangetekende brief van 9 augustus 1960 gedurende twee maanden onbeantwoord te laten, een stilzwijgende weigerende beschikking heeft gegeven, waardoor hij wordt gegriefd.

Verweester voert onderstaande vijf argumenten aan:

– Verzoeker heeft geen rechtstreeks en zeker belang bij zijn vordering; hij verlangt te worden bevorderd tot de post van hoofd-beambte, waarvoor hij volgens het Statuut niet in aanmerking komt; doch hij weigert anderzijds deel te nemen aan het vergelijkend onderzoek en ontnemt daarmee het tot aanstelling bevoegd gezag iedere kans, met zijn sollicitatie voor de onderhavige betrekking op normale wijze rekening te houden.

– Verzoeker kan zich er niet op beroepen dat hij een bijzondere schade heeft geleden; in de eerste plaats bestaat er geen causaal verband tussen het ontbreken van een jaarlijkse beoordeling en de ongunstige ontwikkeling van zijn loopbaan waarvan hij het slachtoffer beweert te zijn, aangezien alle ambtenaren van de Hoge Autoriteit zich in dit opzicht in dezelfde situatie bevinden en uit niets blijkt, dat hij bijzonder gunstig zou zijn beoordeeld; voorts is verzoeker op 27 juli 1960 inderdaad in de bevorderingsschaal opgenomen voor een bevordering tot rang 8, welke (na reeds op 2 augustus 1960 aan hem te zijn medegedeeld) van kracht is geworden op 1 januari 1961; ten slotte had verzoeker in 1958 een beroep moeten doen op het ontbreken van een jaarlijkse beoordeling voor 1957, teneinde een doelmatig ingrijpen van de Hoge Autoriteit in zijn geval mogelijk te maken.

– Aangenomen dat de Hoge Autoriteit een stilzwijgende weigerende beschikking heeft gegeven, wordt de strekking van het geschil bepaald door de inhoud van de ingebrekestelling. Wat dit laatste betreft: in zijn brief van 9 augustus 1960 solliciteert verzoeker naar de betreffende vacature; teneinde te bereiken dat zijn sollicitatie in aanmerking wordt genomen, hoewel deze niet voldoet aan de vereisten van artikel 28 van het Personeelsstatuut, vestigt hij de aandacht op de onregelmatigheden die zijn loopbaan hebben geschaad waardoor hij niet via een beoordeling op de vacature aanspraak kon maken; het beroep beoogt daarentegen de nietigverklaring van de stilzwijgende weigerende beschikking van de Hoge Autoriteit ten aanzien van een verzoek van requestant, enerzijds tot aanvulling van zijn persoonsdossier met de jaarlijkse beoordeling en anderzijds

tot toekenning van de rechten behorend bij een functie ad interim. De gronden waarop het voorafgaande verzoek berustte zijn voorwerp geworden van het beroep wegens nalaten, zodat het voorwerp van dit beroep niet met de inhoud van het voorafgaande verzoek overeenstemt; er bestaat rechtens geen voldoende band tussen het beroep en hetgeen er aan is voorafgegaan. Verweerster beroept zich ter zake op het arrest SNUPAT van 22 maart 1961 in de zaken 42 en 49-59.

— De brief van 9 augustus 1960 kan niet als een behoorlijke ingebrekestelling worden beschouwd, daar deze door de administratie in verband moest worden gebracht met de mededeling aan het personeel van 19 juli 1960 waarnaar in de brief uitdrukkelijk wordt verwezen; daar de door deze mededeling beoogde maatregelen van groot gewicht waren en met velerlei moeilijkheden gepaard gingen, was het uiteraard uitgesloten, dat de individuele beschikkingen die de reorganisatie van de diensten van de Hoge Autoriteit met zich bracht snel tot stand konden komen. Er kan dus geen sprake zijn van enig nalaten van de Hoge Autoriteit.

— In werkelijkheid beoogt het beroep een oud geschil betreffende de indeling van verzoeker te doen herleven; dit geschil leidde tot het arrest dat op 4 april 1960 door het Hof tussen dezelfde partijen werd gewezen en waarbij werd beslist dat de vordering was verjaard; het gezag van gewijsde verzet zich ertegen dat het geschil wordt heropend.

Verzoeker antwoordt:

— De brief van 9 augustus 1960 vormt de inleiding tot een administratief beroep zijnerzijds en bevat een uiteenzetting van de aanspraak die hij op de vrijgekomen betrekking van hoofdbeampte liet gelden, alsmede van zijn recht op de aanvullende vergoeding van artikel 26 van het Statuut over het afgelopen tijdvak; in deze brief wordt uitdrukkelijk gewezen op het ontbreken van de jaarlijkse beoordeling; het ten processe geleverde betoog is dus niet nieuw ten opzichte van de inhoud van de brief van 9 augustus 1960. Er bestaat dus rechtens wèl een voldoende band tussen het beroep en hetgeen er aan is voorafgegaan.

— Ongeacht de moeilijkheden waarmede de voor de reorganisatie van de diensten van de Hoge Autoriteit beoogde maatregelen gepaard gingen, moest verzoeker het beroep onverwijld indienen, teneinde zich geen beroep op verjaring te zien tegengeworpen. Het precedent van de zaak 34-59 was voor verzoeker slechts te meer een reden om terstond te handelen.

— Uit artikel 28 van het Statuut blijkt ondubbelzinnig dat de interne aanwerving van personeel de voorrang heeft boven vergelijkende onderzoeken; verzoeker, die gedurende tal van jaren ad interim de vacature heeft waargenomen, verlangt een rechtstreekse bevordering op grond van zijn kundigheden en van de aard der werkzaamheden die hij in feite verrichtte; indien verzoeker zich kandidaat had gesteld, overeenkomstig de raad van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit, zou dit aldus zijn uitgelegd dat hij niet langer aanspraak maakte op de prioriteit die in artikel 28 wordt toegekend aan de interne aanwerving van personeel.

— De Hoge Autoriteit beroept zich op haar eigen nalatigheid door te zeggen dat het ontbreken van de jaarlijkse beoordeling algemeen geldt voor het gehele personeel; daarbij stelt zij, dat een eventuele jaarlijkse beoordeling niet noodzakelijkerwijs gunstig voor verzoeker zou zijn uitgevallen; doch door de bevordering waartoe op 27 juli 1960 ten gunste van verzoeker werd besloten erkent de administratie zijn bekwaamheden, op grond waarvan hij dus — naar redelijkerwijs mag worden aangenomen — ook voor de verlangde bevordering tot hoofdbeampte in aanmerking kon komen.

Verweerster werkt in de conclusie van dupliek haar betoog nader uit en wijst er op, dat het argument dat verzoeker aan artikel 28 van het Personeelsstatuut ontleent in casu geen gewicht in de schaal legt, daar de kandidaten voor een benoeming die via een bevordering plaatsvindt de in artikel 39 lid 1 van het Statuut en in artikel 2 van bijlage IV bedoelde diensttijd dienen te bezitten; anderzijds is de aan verzoeker toegekende bevordering met het oog op zijn huidige functie verleend: erkend wordt dat het werk van Elz op het niveau waar hij zich bevindt goed is, doch de bevordering houdt niet de erkenning in, dat hij bekwaamheden bezit die hem voor een hoger niveau geschikt maken.

Ten principale

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij door de nalatigheid van de administratie van de Hoge Autoriteit in de onmogelijkheid kwam te verkeren, tot hoofdbeambte bij de Comptabiliteit te worden bevorderd. Bij repliek herhaalt hij dat hij er recht op heeft, via een bevordering tot deze post te worden benoemd zonder zich aan een vergelijkend onderzoek te behoeven onderwerpen.

Volgens hem stemt bedoelde post volgens de beschrijving in de mededeling aan het personeel volkomen overeen met de functie die hij sedert jaren ad interim vervult, derhalve gedurende een termijn die zich ten onrechte uitstrekt over langer dan een jaar, en zonder dat hij de aanvullende vergoeding bedoeld in artikel 26 van het Personeelsstatuut ontvangt.

Hij verwijt de Hoge Autoriteit dat deze, in strijd met de voorschriften van artikel 37 van het Personeelsstatuut, de jaarlijkse beoordeling die voor iedere ambtenaar behoort te worden opgemaakt te zijnen opzichte achterwege heeft gelaten. Hij stelt dat hij daardoor in juli 1958 niet in aanmerking kwam voor een bevordering, ten gevolge waarvan hij via een nieuwe bevordering in de vacature had kunnen worden benoemd.

Verweester antwoordt dat de post van hoofdbeambte, waarvoor het vergelijkend onderzoek no. HA/141/B is uitgeschreven en die een loopbaan in de rangen 7 en 6 van categorie B omvat, een nieuwe, hoger ingedeelde post is waarmede de functie van verzoeker niet overeenstemt.

Daar verzoeker nimmer was aangewezen voor het verrichten van werkzaamheden ad interim op een tot zijn categorie behorende post in een hogere rang, stelt verweester dat zij geenszins de verplichting had, de aanvullende vergoeding bedoeld in artikel 26 van het Personeelsstatuut aan hem toe te kennen en a fortiori, overeenkomstig lid 3 van ditzelfde artikel, een positie ad interim die zich uitstrekte over een periode van langer dan een jaar te regulariseren.

Met betrekking tot het ontbreken van de jaarlijkse beoordeling in het persoonsdossier van verzoeker merkt de Hoge Autoriteit op, dat deze beoordeling de administratie er niet toe had kunnen verplichten te verklaren dat verzoeker zijn werkzaamheden ad interim vervulde, laat staan hem tot de daarmee overeenstemmende rang te bevorderen.

Zij wijst er ten slotte op dat alle ambtenaren van de Hoge Autoriteit in de situatie verkeren waarover betrokkene zich beklaagt en dat de vertraging waarmee de uitwerking en de toepassing van een aan artikel 37 van het Statuut beantwoordend systeem van beoordeling gepaard ging, voortvloeit uit de nauwgezetheid waarmee een goede administratie haar taak verricht.

B — ZAAK 23-60

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Verzoeker verwijst naar zijn betoog over de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring 22-60.

Verweerster stelt dat het Hof niet van de zaak kan kennis nemen voor zover daarmee wordt beoogd het geschil betreffende de indeling van verzoeker, dat volgens het arrest van het Hof van Justitie van 4 april 1960 was verjaard, opnieuw voor de rechter te brengen.

Ten principale

Verzoeker stelt dat hij, hoewel ingedeeld in rang 9, sedert verscheidene jaren werkzaamheden verricht welke overeenkomen met de werkzaamheden van de ambtenaren van de rangen 7 en 6.

Het bewijs acht hij geleverd door de beschrijving van de vacature in de mededeling aan het personeel van 15 juni 1960, welke volkomen zou overeenstemmen met de werkzaamheden die hij sedert geruime tijd verricht. Hij stelt dat hij, die niet slechts hulpboekhouder doch „boekhouder-deskundige” is, de taak heeft van assistent van het hoofd van dienst, derhalve van een hoofdbeampte

belast met de controle en de coördinering van het werk bij de boekhouding. Aldus heeft hij in feite ad interim de functie waargenomen van een ambtenaar van rang 7 en had hij uit dien hoofde vanaf de derde maand in het genot dienen te worden gesteld van de aanvullende vergoeding bedoeld in artikel 26 van het Personeelsstatuut.

Verzoeker stelt dat hem niet kan worden tegengeworpen, dat hij niet officieel bij een formele beschikking met deze functie ad interim is belast; gezien de bepaling van het Personeelsstatuut die beoogt dat de ambtenaren een bezoldiging genieten welke in overeenstemming is met de verantwoordelijkheid en met de werkzaamheden die hun zijn opgelegd, dient te worden toegegeven dat hij inderdaad een functie ad interim heeft vervuld.

Hij acht zich dus gerechtigd van de Hoge Autoriteit de betaling te verlangen van de aanvullende toelage behorende bij het verschil in bezoldiging tussen rang 9 en rang 7 over het gehele tijdvak gedurende hetwelk hij ad interim de functie heeft vervuld van hoofd-beambte toegevoegd aan het hoofd van Dienst Algemene Comptabiliteit van het Directoraat-Generaal Administratie en Financiën van de Hoge Autoriteit. In een bijlage bij het beroep 23-60 stelt verzoeker, dat hij de bedoelde post in feite heeft waargenomen vanaf 2 december 1957.

Verweerster antwoordt in de eerste plaats dat er geen sprake kan zijn van waarneming van een post die niet vacant is: bedoelde functie werd tot 10 februari 1960 in feite door een andere ambtenaar bekleed.

Zij verwerpt voorts de bewering van verzoeker, dat artikel 26 van het Personeelsstatuut voor de toekenning van het recht op een aanvullende vergoeding aan de belanghebbende niet de eis stelt van een formele beschikking.

Betrokkene is volgens *verweerster* nimmer belast met de verantwoordelijkheid die, naar hij beweert, op hem rustte; er kan dus geen sprake zijn van betaling van een aanvullende vergoeding.

IV - Procedure

Overwegende dat de procedure, na voeging van beide gedingen, normaal is verlopen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I - Het beroep tot nietigverklaring 22-60

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat het beroep is gericht op nietigverklaring van een stilzwijgende beschikking waarbij de Hoge Autoriteit, met miskenning van rechtsregels welke voortvloeien uit het Personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, zou hebben geweigerd bepaalde verzoeken van requestrant toe te staan;

dat daarom in de eerste plaats behoort te worden onderzocht of in casu aan de vereisten voor een beroep wegens nalaten is voldaan;

dat verweerster ter zake vooraf een weer van niet-ontvankelijkheid opwerpt en daartoe stelt dat verzoeker haar niet formeel heeft verzocht de beschikkingen te nemen, over het ontbreken waarvan hij zich thans beklaagt en dat er dus geen sprake is van enig nalaten harerzijds;

Overwegende dat verzoeker bij brief van 9 augustus 1960 aan de Directeur-Generaal Administratie en Financiën van de Hoge Autoriteit verschillende bezwaren heeft kenbaar gemaakt aan verweerster, welke betrekking hadden op zijn administratieve positie;

dat deze brief in feite de inleiding vormt tot een administratief beroep waarbij requestrant verweerster verzocht zijn positie te herzien;

dat verzoeker in de conclusie van repliek de brief trouwens zelf aldus heeft omschreven;

dat de rechter weliswaar tot taak heeft bij de kwalificatie van rechtshandelingen meer op de inhoud dan op de vorm te letten en

in de aan een beroep wegens nalaten voorafgaande fase aan een ambtenaar geen overmatig strenge eisen behoeven te worden gesteld ten aanzien van de vervulling van de nodige formaliteiten, doch niettemin niet kan worden ontkend dat de brief van 9 augustus 1960 geenszins het karakter heeft van een aanmaning of sommatie en niet voldoende nauwkeurig aangeeft dat met deze brief een beroepstermijn begint te lopen;

dat de brief derhalve niet kan worden beschouwd als een ingebrekestelling, welke bestemd is een voorafgaande uitdrukkelijke of stilzwijgende beschikking van verweerster uit te lokken waartegen beroep kan worden ingesteld bij het Hof;

dat indien verzoeker de bedoeling had gehad met bedoelde brief de aan een beroep wegens nalaten voorafgaande fase af te sluiten, hij niet zou hebben nagelaten dit duidelijk aan verweerster kenbaar te maken, gelijk hij bij brief van 5 mei 1959 had gedaan in het kader van zijn vroegere beroep (zaak 34-59);

dat het achterwegeblijven van een tijdig antwoord van de Hoge Autoriteit op bedoelde brief weliswaar niet in overeenstemming is met de zorgvuldigheid welke kan worden verlangd van een administratieve instantie die haar taak ernstig opvat, doch niettemin niet kan worden beschouwd als een stilzwijgende weigering waartegen een beroep wegens nalaten kan worden ingesteld;

dat het beroep tot nietigverklaring 22-60 derhalve niet ontvankelijk is;

II – Het beroep tot schadevergoeding 23-60

A – TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat requestrant in deze zaak vordert, dat de Hoge Autoriteit zal worden veroordeeld tot betaling aan verzoeker van de aanvullende toelage behorende bij het verschil in bezoldiging tussen rang 7 en rang 9 over het gehele tijdvak gedurende hetwelk hij ad interim de functie heeft vervuld van hoofdbeampte toegevoegd aan het hoofd van de Dienst Algemene Comptabiliteit van het Directoraat-Generaal Administratie en Financiën;

Overwegende dat in de eerste plaats dient te worden onderzocht of dit beroep is ingesteld in strijd met het gezag van gewijsde dat toekomt aan het tussen dezelfde partijen gewezen arrest van het Hof (Tweede Kamer) van 4 april 1960 in de zaak 34-59;

dat bij lezing van de conclusies van verzoeker blijkt, dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen de beroepen 34-59 en 23-60, daar met het beroep 34-59 de herindeling van verzoeker werd beoogd, terwijl het beroep 23-60 is gericht op de toekenning van de aanvullende toelage behorende bij een functie ad interim;

dat het gezag van gewijsde in de zaak 34-59 zich derhalve niet verzet tegen de ontvankelijkheid van het onderhavige beroep;

Overwegende dat het belang van verzoeker om in rechte op te treden een materieel, op geld waardeerbaar belang is;

dat dit belang om in rechte op te treden derhalve behoort te worden erkend;

dat het beroep tot schadevergoeding 23-60 mitsdien ontvankelijk is;

B — *TEN PRINCIPALE*

Overwegende dat verzoeker stelt dat hij krachtens artikel 26 van het Personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal recht heeft op betaling van een aanvullende vergoeding, doordat hij sedert 2 september 1957 in feite de post van hoofdbeambte bij de boekhouding heeft waargenomen;

Overwegende dat de functie van hoofdbeambte in de mededeling aan het personeel van 15 juni 1960 als volgt is omschreven:

„Betrokkene assisteert het hoofd van de Dienst „Algemene Comptabiliteit” bij de vervulling van alle voorkomende werkzaamheden. Hij heeft in het bijzonder tot taak:

- te waken voor een behoorlijke uitvoering en coördinering van de boekhouding uit kwalitatief en chronologisch oogpunt;
- na te gaan of de boekingen uit budgettair en boekhoudkundig oogpunt juist zijn;
- de saldi der rekeningen samen te stellen en te analyseren”;

Overwegende dat uit de nota van 15 september 1958 van de Directeur van het Directoraat „Begroting en Controle” van de Hoge Autoriteit, die zich in het persoonsdossier van verzoeker bevindt, blijkt dat hij de volgende werkzaamheden had te vervullen:

- „- Boeking van en controle op de afrekeningen die maandelijks worden ingediend door de zeven kantoren welke op het huidige tijdstip buiten Luxemburg zijn gevestigd;
- Controle op de door de andere ambtenaren van de dienst gedane boekingen (deze taak wordt tezamen met het Hoofd van de Boekhouding verricht);
- Analyse van de saldi der rekeningen en in het bijzonder van de rekeningen-courant;
- Opstelling van statistieken en overzichten;
- Ten slotte medewerking aan de opstelling van de balans en van de daarop betrekking hebbende documenten”;

dat de werkzaamheden van verzoeker, zoals hierboven omschreven, hoewel zij hem wellicht recht hadden kunnen geven op herindeling – welke vraag in het kader van het huidige geding niet ter beoordeling van het Hof staat – niet beantwoorden aan die van een hoofdbeampte;

dat in het bijzonder niet blijkt dat verzoeker tot taak had, het hoofd van dienst bij de vervulling van alle voorkomende werkzaamheden te assisteren;

dat evenmin is bewezen dat hij tot taak had te waken voor een behoorlijke uitvoering en coördinering van de boekhouding uit kwalitatief en chronologisch oogpunt;

dat verzoeker niet naar behoren heeft bewezen of te bewijzen aangeboden dat hij inderdaad de functie van een hoofdbeampte vervulde;

dat hij zich er bijgevolg niet op kan beroepen dat hij deze post ad interim vervult;

dat het beroep derhalve niet gegrond is;

III – Kosten

Overwegende dat verzoeker in beide beroepen in het ongelijk is gesteld;

dat hij derhalve in de kosten behoort te worden veroordeeld;

Overwegende dat krachtens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof de door de Hoge Autoriteit gemaakte kosten te haren laste blijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteren;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE
(Tweede Kamer)

Rechtdoende,

Verwerpt de beroepen 22-60 en 23-60;

Veroordeelt verzoeker in de kosten, met dien verstande dat de door verweerster gemaakte kosten te haren laste blijven;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op dertien juli negentienhonderdeenenzestig.

Ch. L. HAMMES

J. RUEFF

R. Rossi

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op dertien juli negentienhonderdeenenzestig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

De President van de Tweede Kamer,
Ch. L. HAMMES